

Mladi dubrovački glumac Toni Kukuljica igra u drugoj dramskoj premijeri 75. Igara

Dirnulo me igrati Dražena pred njegovom majkom, a glumiti pred dubrovačkom publikom mi je pravi gust

Ovakve predstave i ovakvi projekti su mjesto i prilika da stari dubrovački govor opet oživi, što je lijepo jer ta povijest, ta kultura, to nasljeđe ipak trebaju živjeti...

PIŠE: BRUNO LUCIĆ
SNIMIO: BOŽO RADIĆ/CROPIX

Ime dramskog umjetnika Tonija Kukuljice odjeknuo je kad je u predstavi "Dražen" u koprodukciji kazališta Trešnja i HNK u Šibeniku utjelovio glavnu ulogu - jednog od najvećih hrvatskih sportaša, košarkaša

Dražena Petrovića (1964. - 1993.). Redatelj predstave je Paško Vukasović, a dramaturginja Ivana Vuković. Za istu tu ulogu, njegova biografija i njegov trud, okrunjeni su 2023. Nagradom Hrvatskog glumišta za najboljeg mladog glumca. Uloga mu je odlično sjela jer odmalena obožava košarku, a vizualno ima sličnosti s le-

gendarnim košarkašom. Košarka u gradu vaterpola? U šali kaže da je trenirao skoro sve sportove a da je upravo zbog tog 'hypea' oko vaterpola odbio najpopularniji dubrovački vodeni sport. Završio je preddiplomski studij Glume i medija u Rijeci, a potom diplomirao na Akademiji dramske umjetnosti u Za-

grebu u klasi Dore Ruždjak Podolski. U rodni grad ga je, osim potrebe za odmorom i odmakom od metropole, dovela i druga dramska premijera jubilarnih, 75. Dubrovačkih ljetnih igara, Vojnovićev "Ekvinocijo" u režiji Krešimira Dolenčića čija je premijera na rasporedu 26. srpnja u novom festivalskom ambijentalnom

prostoru - Posatu.

'ORKESTRIRANJE'

Iz Dubrovnika ste, bavite se glumom i prezivate Kukuljica. Vjerojatno su Vas već pitali pa ću i ja: što Vam dode ili ne dode Doris Šarić Kukuljica?

S Doris nisam u rodu, ali s njezinim mužem postoji neka konekcija, ali bi

trebalo ići u dubinu. Imamo isto prezime, Konavle nisu toliko velike i možda postoji neka veza ali nema direktne konekcije. Doris sam upoznao na fakultetu u Zagrebu jer mi je predavala na četvrtoj godini. Uvijek bude pitanja radi prezimena, uvijek me pitaju što mi je Doris...

Izjavili ste u jednom razgovoru da više volite autorske projekte jer imate slobodu, jer ne ponavljate uloge koje su već igrali neki prije Vas. Što Vas je onda privuklo "Ekvinociju" koji je već toliko puta izveden i toliko će puta još biti izveden?

Kao što nezavisno kazalište ima svoje čari i ljepote tako ih ima i klasično, pogotovo Vojnović koji se igra od pamtvijeka i koji se igra u Dubrovniku. Nikad ga do sada nisam imao prilike igrati, a ovo mi je i prvi put na Ljetnim igrama. Dakle, zašto bih odbio tako nešto da napokon zaigram na Igrama i to još u jednom klasičnom komadu jednog takvog fenomenalnog pisca?!

Već po imenu se nije bilo teško uživjeti u ulogu - Toni igra Tonija...

Da, to je jako simpatično i simbolično. Kad sam

vidio koju ulogu igram, bilo mi je super. Nije to velika uloga, ali susret s Vojnovićem znači susret s njegovim jezikom... Tako je, s tim starodubrovačkim jezikom, s dijalektom koji danas toliko ne živi, izumire...

Kako je raditi s Krešom Dolenčićem?

Jako zanimljivo! Ovo je prvi put da radim s njim, a Krešo ima unikatan, veliki pristup tome svemu, kao da vidi veću sliku koju mi ne vidimo dok se ta slika ne sastavi. Na neki način kao da 'orkestrira' predstavom, a ne kao da režira... Prije bih upotrijebio riječ 'orkestriranje' nego 'režiranje'.

Kako je raditi s kolegama na predstavi, posebno sa zvijezdama?

Odlično iskustvo jer nemaš svaki dan priliku s takvim imenima, pogotovo sa Zrinkom Cvitešić i Goranom Višnjicom, to je ipak posebna prilika i treba cijeniti neke trenutke i učiti iz njih, čisto promatrati, upiti... Svaka od tih osoba je imala neki svoj put pa nosi neko svoje znanje i iskustvo koje onda koristi kroz rad.

Pred koje Vas je izazov stavio "Ekvinocijo"?

Meni je lijepo jer sam doma, a nisam često otkad

sam pošao u Zagreb. Gore sam jer gore radim tako da mi je jako lijepo da sam tu, da sam doma na svome i da radim tu. Ta mala uloga je simpatična i prikazuje jedan dio života tog doba jer je ljudi poput Tonija bilo masu, tih dječaka, te jadne, siromašne dubrovačke mladeži koja je išla trbuhom za kruhom i koja je preživljavala.

Ima li redateljs kojim biste voljeli surađivati?

Oliver Frlić mi prvi dođe napamet, kao vjerojatno i većini nas koji volimo nezavisno kazalište. Umjetnost treba provocirati i postavljati pitanja, poticati na razmišljanja i da, mora malo, ne uvijek, mora gurnuti iz neke tvoje komfor zone, staviti te u neko drugo mjesto da ti promijeni način gledanja i razmišljanja, tome kazalište i služi - da ti proširuje vidike i da ti dadne neka iskustva i doživljaje koje usvakodnevnom svijetu ne možeš dobiti.

Hoće li publika gledati "Ekvinocijo" iz nekog drugog kuta?

Ne mogu biti toliko točan jer nikad nisam gledao ovu predstavu. Prošli "Ekvinocijo" je bio na Igrama prije 10 godina i nisam ga gledao tako da je ovo, zapravo, moj prvi kazališni "Ekvinocijo". Čitao sam ga više puta, ali donijet će nešto novo, sigurno! Jer, Krešo nikad nije radio "Ekvinocijo" tako da će nečeg novog biti... Neki glumci su predstavu radili prije, a dosta njih prvi put radi "Ekvinocijo", a možda i Vojnovića... Svaka od tih osoba će donijeti nešto novo u taj komad tako da će komad sigurno biti drugačiji nego prije.

NEDOSTAJE MODERNIH TEKSTOVA

Osjećate li poseban pritisak s obzirom na to da igrate pred domaćom publikom?

Mislim da će mi to biti gust, svaka publika je dobra i posebna na svoj način. Vjerujem da ću uživati. Sa "Skupom" sam 'probio led' i to je bilo lijepo iskustvo.

Zašto gluma? Išli ste u Turističku gimnaziju, upisali potom Računarstvo u Dubrovniku, a volite sport, glazbu, fotografiju...

Gluma je spoj svega što ste naveli. U glumi moraš biti sve, možeš se baviti glazbom... Na primjer, u "Ekvinociju" kratko sviram na gitari u jednoj sceni, to mi je lijepo... Gluma je fizička stvar tako da je moja cijela povijest bavljenja sportom i tu živa jer sam konstantno fizički aktivan, a teatar zna biti fizički dosta zahtjevan. Mene usrećuje kadgod je neki kreativni zahtjev fizički... Gluma nekako objedinjuje sve umjet-

nosti u jednu.

Čega danas fali u kazalištu?

Nekih novih, modernih tekstova. Kao da se ljudi iz nekog razloga boje uzimati nešto novo, nešto što možda nije bilo postavljeno... Kao da postoji 'sigurnost' kad se radi nešto što je znano. A, toliko je pisaca koji pišu i pisali su, postoji toliko tekstova i kad bi se samo malo 'kopalo' po tome svemu, našla bi se 'riznica zlata'. Ti tekstovi mogli bi se postaviti na različite načine jer ih nitko prije nije postavljao, imate potpunu slobodu!

Kad su Vas pitali ima li previše akademija u Hrvatskoj, postavili ste pitanje zašto je tako malo radnih mjesta. Kako se mladi glumac može snaći po završetku akademije?

Mladim glumcima je danas jako teško probiti se isključivo kroz rad! Kazalište, gluma kao takva spada, nažalost, u sferu javnog prostora, show businessa koji se danas njeguje u toj našoj 'kulturi', ako to možemo tako nazvati. Osobu se prisiljava da bude puno drugih stvari, a to tako ne bi trebalo biti! Ne bismo mi morali biti javne osobe koje 'moraju' istupati van svoje komfor zone da bi došli do nečega... U idealnom svijetu, mladi glumac bi svojim radom trebao zaslužiti posao... Ako čovjek radi, ako je posvećen, ako ima disciplinu, zaslužuje raditi. Nažalost, ne postoji previše mjesta gdje se to može pokazati. Lakše je pojaviti se negdje na televiziji, pokazati se, nego dobiti posao tako što si se glumački pokazao! Jer, ovo

prvo puno više pokriva televizija nego neka nezavisna predstava koju kao mlad glumac možeš dobiti jer je radi netko tko je isto tako mlad i on te pozove da je radiš, ali to neće biti toliko popraćeno kao ovo drugo. Tu je neki paradoks, neka mala zamka...

Povratku u grad Vam nije opcija?

Ne, bar ne sad u ovom stanju mladog glumca. Želim istraživati i prolaziti što više toga i vidjeti što mi odgovara.

U svom diplomskom radu pisali ste o glumi i depresiji.

Mislim da bi to trebala biti goruća tema, ali nije. Jer, takve stvari se zaobilaze, ne želi se pričati o tome. Ali, to je jedna poražavajuća činjenica da su glumci skloni depresiji. Čitao sam istraživanja i 60 do 80 posto su veće šanse da će glumac imati problema s depresijom nego bilo koja druga osoba u nekoj drugoj profesiji, što je ogromna i zabrinjavajuća brojka. Možda muškarci imaju malo veću tendenciju poći u krivom smjeru s obzirom na veću sklonost alkoholu, drogama... Susrećemo se s različitim problemima. Žene će možda naići na zlostavljanja i mobbing, za razliku od muškaraca, ali svi smo u istom problemu...

TREBA OTKRITI JOŠ 'DRAŽENA'

Što Vam znači Nagrada Hrvatskog glumišta?

Najljepša stvar oko toga jest to da je netko prepoznao moj rad, to mi znači nagrada. Jer, radio sam, pet godina sam studirao, do-

bio sam ulogu, radio sam na njoj... Nije bitna nagrada, taj kipič, bitno je da te je netko vidio i prepoznao tvoj rad, to je lijepo i neka vrsta poticaja da nastaviš dalje, da se trudiš još više i to je nešto što bismo trebali izvući iz toga.

Koliko je opterećenje bilo igrati Dražena pred njegovom majkom?

Jako je zanimljiva situacija kad dobiješ priliku da na pozornici ili filmu utjelovljuješ nekog tko postoji ili je postojao, stvarnu osobu. To je drastično različito od bilo koje druge fiktivne uloge i naravno da nosi, neću nužno reći pritisak, ali neku vrstu odgovornosti. To je ipak jedan od, ako ne i naš najveći sportaš svih vremena, pogotovo meni koji sam se jako dugo u svom životu bavio košarkom i koji prati to sve. Užasno mi je to značilo... Uz odgovornost, tu je čast da si uopće dobio priliku da tako bitnu i veliku osobu baš ti prikažeš. Ja se samo trudim predstaviti Dražena na što bolji način, ja nisam on, tu sam da kroz sve informacije o njemu probam prenijeti djelić njega publici.

Je li teško bilo ostati sbran pred Draženovom majkom?

Dirnulo me je... Na sceni to ne smiješ pokazati jer igraš ulogu i moraš je odraditi do kraja, ali osjećaš to unutra, posebno kad je ona bila u prvom redu, kao i njegov brat Aleksandar... Znaš da su oni tu i to ipak znači više, sve diže na višu razinu jer želiš da budu sretni, zadovoljni i ponosni sa svime jer su mu ipak bili najbli-

ži. Da nije bilo Aleksandra, Dražen ne bi igrao košarku, Aleksandar je prvi krenuo s košarkom, Dražen je želio biti kao brat i u tome je cijela predstava: o njegovom djetinjstvu, kako je došao do košarke i do svog prvog naslova tako mlad, putem svog brata...

Koji ste najbolji kompliment čuli o toj ulozi?

Ne znam je li to bilo od Neneve Spahije ili od Draženove majke, ali najbolji kompliment bio je taj da sam uspio prenijeti Draženovu toplinu, taj duh, tu njegovu energiju i to mi je najviše značilo.

Puno ste, pripremajući se za ulogu, istraživali košarkašev život. Što od Dražena i dalje nosite nakon pozornice?

Puno toga jer je to tolika veličina od čovjeka da je to nepojmljivo. Ta predstava postoji tu s razlogom, da ljudi nauče stvari od njega, da uzmu tu strast, tu ljubav, disciplinu, tu posvećenost, taj rad... Svatko od nas to treba imati u sebi, ići s tim.

Dražen Petrović je osoba koja ujedinjuje, čak desetljećima nakon smrti, ima li danas takvih u Hrvatskoj?

Sigurno da ima, u svakom polju jer inače ne bismo išli naprijed. Dosta je neotkrivenih, a zbog toga treba pružati šanse mladim ljudima, baš iz tog razloga da otkrijemo što više 'Dražena'.

U "Ekvinociju" iseljavanje zauzima važno mjesto. Jeste li privatno razmišljali o napuštanju Hrvatske?

Dosta sam o tome razmišljao, pogotovo tijekom školovanja na Akademiji. Što si mladi, imaš veće ambicije i neke stvari koje su daleko ne izgledaju toliko daleko, sve ti se čini mogućim... Naravno da sam htio ići i u Ameriku i Englesku, ali što postaje stariji, shvaćaš da ti mogućnosti nisu toliko velike. Ja sam otvoren, dapače, htio bih ići raditi vani, ali trenutno to nije baš moguće zbog financija i svega ostalog. Ali, da mi je želja raditi neke veće projekte koji u našoj državi možda trenutno nisu ostvarive, jest... Htio bih se okušati u svemu, ne postavljam granice...

Što Vaš čeka nakon "Ekvinocija"?

Snimam kratki film u Zagrebu, u osmom mjesecu, "Apollon Klub" od jednog mladog kolege redatelja, dobili smo na natječaju sredstva od HAVC-a i tome se veselim. Također, radim Molièrea u teatru Kerempuh... To se tek igra u prvom mjesecu, a to radimo s Tamarom Damjanović i bit će tri komada, tri različita djela koja su također namijenjena za srednje škole, za malo mlade uzraste, da im pokažemo da to nije toliko 'dosadno'.

Slobodno vrijeme u Dubrovniku najviše koristi za kupanje

Stvari na Akademiji treba mijenjati!

Spomenuli ste zlostavljanje i mobbing, kako komentirate nedavne slučajeve izživljavanja nad studentima na Akademiji u Zagrebu?

Stvari na Akademiji trebaju se mijenjati iz korijena. Jednostavno, mislim da određeni sustavi više ne bi trebali funkcionirati. Kao prvo, nitko ne bi trebao proći kroz takvo nešto, fakultet treba biti sigurno mjesto, pogotovo na glumi gdje dođu mlade osobe s 18 godina ili malo starije. To nisu do kraja razvijene osobe, ali se tamo otvaraju do kraja jer je takav posao... Da bi radio na sebi, moraš se otvoriti, moraš se osjećati sigurno jer se nekome otvaraš, dosta si ranjiv u toj poziciji i naravno da ima ljudi koji će to iskoristiti i to je nedopustivo. Na fakultetima, ako imalo drže do svog integriteta, to se ne smije događati.